

skulde. Og hvor meget mere forstaaeligt er det da ikke, at der kan være sket Misbrug indenfor disse Kasser, som ikke burde være sket, fordi Forholdene jo, som det ærede Medlem ogsaa selv meget rigtigt gjorde opmærksom paa, er af en ganske ekstraordinær Karakter. Den mægtige Arbejdsløshed; den store Trang til at benytte Kasserne har bevirket, at man ikke har været i Stand til overalt at føre den Kontrol, som man selv ønskede, og som man selv har gjort alt muligt for at kunne føre. Men derfra og til, som man fra enkelte Sider har gjort, at give det Udseende af, at Misbrug er noget almindeligt, er et langt Skridt, og derimod vil jeg nedlægge en bestemt Indsigelse.

Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem i, at vor Hovedbestræbelse her paa Rigsdagen bør gaa ud paa at sætte det mest mulige Arbejde i Gang. Thi trods alt, hvad der siges om de arbejdsløse og Arbejdsløshedskasserne, er det dog en ubestridelig Kendsgerning, at de paagældende helst ønsker Arbejde. Der er intet de ønsker mere end netop at faa Arbejde i Gang i saa stor Udstrækning som muligt. Og her vil jeg gerne rette en indtrængende Henstilling til ærede Medlemmer af alle Partier om, naar vi senere i Dag skal behandle Forslaget om Hjælp til Kommunerne til Iværksættelse af Arbejder, da at gaa ret vidt i Retning af at yde Hjælp. Provins-købstæderne har gjort meget for at afhjælpe Arbejdsløsheden; Københavns Kommune ogsaa. Men mange Købstæder er lige ved at segne under de Byrder, der er lagte paa dem, og de vil vanskeligt kunne fortsætte med at iværksætte Arbejder, hvis Staten ikke yder en større Hjælp end hidtil. Men, som der er sagt, selv om man iværksætter Arbejder og søger at fremme disse Arbejder med al mulig Kraft, vil det alligevel være nødvendigt at gennemføre en Lov om Understøttelse til de arbejdsløse, thi under de nuværende Forhold vil vi desværre neppe være i Stand til at afskaffe Arbejdsløsheden. Der har da ogsaa i den nedsatte Kommission været Enighed om, at man burde gaa til en saadan Understøttelse, og den ærede Ordfører for Venstre er i den Henseende enig med Kommissionen. Naturligvis har der været Uenighed om enkelte Punkter, men i det store og hele har Ministeren kunnet følge Kommissionens eller dens Flertals Indstilling. Og det er, som jeg sagde før, forstaaeligt, thi Lovforslaget bygger paa det samme Grundlag, som er gældende for Loven af 27. Oktober 1917; det er i Virkeligheden

ikke store Forandringer, der er indførte her. At man gaar til en Forandring af § 1, saaledes at der nu skal gaa en længere Tid, inden den, der bliver Medlem af en Kasse, kan opnaa Understøttelse, er ganske naturligt. Inden Loven af 27. Oktober 1917 blev givet, var Tiden 12 Maanedes. Man fandt den Gang, at det var nødvendigt at stryge denne Bestemmelse, fordi Arbejdsløsheden udviklede sig paa en ganske ekstraordinær Maade, og det var sikkert ogsaa forsvarligt at gøre det. Men det skal ikke bestrides, at dette, at man gav Adgang for nye Medlemmer til i Løbet af 8 eller 14 Dage at modtage Understøttelse, bevirkede, at der kom Folk ind, som aldrig havde været der før, og som aldrig havde haft Interesse for disse Kasser, men som nu saa en Lejlighed til at opnaa Understøttelse uden at behøve at betale noget synderligt og uden i Forvejen at have ydet deres Bidrag til Kasserne — Folk, som maaske i lang Tid ikke havde været vant til at bestille noget. Disse uheldige Elementer, færre eller flere, der nu kan være kommet ind i de enkelte Kasser, har utvivlsomt meget skadet Kasserens Renomé, thi naar Talen er om Misbrug fra Kasserens Side, vil der sikkert i de allerfleste Tilfælde kunne henvises netop til saadanne Personer, som ikke tidligere har været Medlemmer, og som derfor ikke har den Ansvarfølelse overfor Kasserne, som Arbejderne i Almindelighed har. Det forekommer mig derfor ret naturligt, at man nu gaar gradvis frem med denne Bestemmelse om, at man ikke med det samme, man kommer ind i en Kasse, kan opnaa Understøttelse.

Det er ligeledes rigtigt, at der i § 3 gives Kasserens Bestyrelser Adgang til at nægte at optage som Medlemmer saadanne, som ikke regelmæssigt har Tilknytning til Faget.

Der er i § 3 en anden Bestemmelse, som jeg ikke ser har været drøftet i Kommissionen, og som der maaske kunde være Anledning til at omtale ganske kort. Det er det 1ste Punktum, som gaar ud paa, at for de Kasser, der har en længere Karenstid end 6 Dage, kan Bestemmelsen herom bortfalde, hvorimod man fremdeles fastholder de 6 Dage. Jeg tror, det vilde være betimeligt at overveje, om man ikke skulde foretage en Ændring heri. Under almindelige Forhold vil denne Bestemmelse sikkert fuldt ud være paa sin Plads, men efterhaanden som Arbejdernes Modstandskraft, økonomisk set, svinder som Følge af Dyrtid og lang Arbejdsløshed,